

משנה - כתובות

[פרק א](#) • [פרק ב](#) • [פרק ג](#) • [פרק ד](#) • [פרק ה](#) • [פרק ו](#) • [פרק ז](#) • [פרק ח](#) • [פרק ט](#) • [פרק י](#)
[פרק יא](#) • [פרק יב](#) • [פרק יג](#)

פרק א

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#) [משנה ט](#) [משנה י](#)

פרק ב

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#) [משנה ט](#) [משנה י](#)

פרק ג

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#) [משנה ט](#)

פרק ד

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#) [משנה ט](#) [משנה יא](#) [משנה יב](#)

פרק ה

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#) [משנה ט](#)

פרק ו

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)

פרק ז

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה משנה ו משנה ז
משנה ח משנה ט משנה י

פרק ח

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה משנה ו משנה ז
משנה ח

פרק ט

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה משנה ו משנה ז
משנה ח משנה ט

פרק י

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה משנה ו

פרק יא

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה משנה ו

פרק יב

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד

פרק יג

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה משנה ו משנה ז
משנה ח משנה ט משנה י משנה יא

פרק א - משנה א

בְּתוֹלָה נִשְׂאת לַיּוֹם הַרְבִּיעִי, וְאֶלְמָנָה לַיּוֹם הַחֲמִישִׁי. שְׂפַעְמִים {א} בְּשֶׁבֶת
בְּתֵי דִינֵי יוֹשְׁבֵי בְּעִירוֹת, בַּיּוֹם הַשְּׁנִי {ב} וּבַיּוֹם הַחֲמִישִׁי, שָׂאֵם הָיָה לוֹ
טַעֲנַת בְּתוּלִים, הָיָה מִשְׁפִּים לְבֵית דִּין:

פרק א - משנה ב

בְּתוֹלָה, כְּתֻבָּתָהּ מֵאֲתִים {ו}. וְאֶלְמָנָה, מִנָּה. בְּתוֹלָה אֶלְמָנָה, גְּרוּשָׁה,
וְחִלּוּצָה {ז}, מִן הָאֲרוּסִין, כְּתֻבָּתוֹן מֵאֲתִים, וַיֵּשׁ לָהּ טַעֲנַת בְּתוּלִים.
הַגְּיוּרָת, וְהַשְּׂבוּיָה, וְהַשְּׂפָחָה שֶׁנִּפְדּוּ {ח} וְשֶׁנִּתְגַּדְּרוּ, וְשֶׁנִּשְׁתַּחֲרָרוּ, פְּחוּתוֹת
{ט} מִבְּנוֹת שְׁלֹשׁ שָׁנִים וַיּוֹם אֶחָד, כְּתֻבָּתוֹן מֵאֲתִים, וַיֵּשׁ לָהּ טַעֲנַת בְּתוּלִים:

פרק א - משנה ג

הַגְּדוּל שְׂבָא עַל הַקְּטָנָה, וְקָטָן שְׂבָא עַל הַגְּדוּלָה, וּמִכַּת עַץ, כְּתֻבָּתוֹן מֵאֲתִים,
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, מִכַּת עַץ, כְּתֻבָּתָהּ מִנָּה:

פרק א - משנה ד

בְּתוֹלָה אֶלְמָנָה, גְּרוּשָׁה, וְחִלּוּצָה, מִן הַנְּשׂוּאִין {יא}, כְּתֻבָּתָהּ מִנָּה, וְאִין לָהּ
טַעֲנַת בְּתוּלִים. הַגְּיוּרָת, וְהַשְּׂבוּיָה, וְהַשְּׂפָחָה, שֶׁנִּפְדּוּ, וְשֶׁנִּתְגַּדְּרוּ,
וְשֶׁנִּשְׁתַּחֲרָרוּ, יִתְרוֹת עַל בְּנוֹת שְׁלֹשׁ שָׁנִים וַיּוֹם אֶחָד, כְּתֻבָּתוֹן מִנָּה, וְאִין לָהּ
טַעֲנַת בְּתוּלִין {יב}:

פרק א - משנה ה

האֹכֵל [יג] אֶצֶל חָמִיו בִּיהוּדָה שְׁלֹא בְעֵדִים, אֵינוֹ יְכוּל לְטַעַן טַעֲנַת בְּתוּלִים, מִפְּנֵי שְׁמִת־יַחַד עִמָּה. אַחַת אֶלְמֶנֶת יִשְׂרָאֵל וְאַחַת אֶלְמֶנֶת כַּהֵן [יד], כְּתִבְתּוּן מִנָּה. בֵּית דִּין שֶׁל כֹּהֲנִים הָיוּ גוֹבִין לְבִתּוּלָה [טו] אַרְבַּע מֵאוֹת זוֹז, וְלֹא מֵחוּ [טז] בְּגָדִים חֻכְמִים:

פרק א - משנה ו

הַנוֹשֵׂא אֶת הָאִשָּׁה וְלֹא מָצָא לָהּ בְּתוּלִים, הִיא אוֹמֶרֶת, מִשְׁאַרְסֶתְנִי נְאֻמְתִּי, וְנִסְתַּחֲפָה שְׂדָד. וְהִלָּה אוֹמֵר, לֹא כִי [יז], אֶלָּא עַד שְׁלֹא אֶרְסֶתִיךָ, וְהִיא מִקְּחֵי מְקַח טַעוּת. רַבּוֹ גַּמְלִיאֵל וְרַבִּי אֶלְיעֶזֶר אוֹמְרִים, נְאֻמְתָּ [יט]. רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר, לֹא מִפִּיָּה אָנוּ חֵיִין [כג], אֶלָּא הָרִי זֶה בְּחֻזְקַת בְּעוּלָה עַד שְׁלֹא תִתְאַרְס, וְהִטְעַתוּ, עַד שֶׁתָּבִיא רְאִיָּה לְדַבְרֶיהָ:

פרק א - משנה ז

הִיא אוֹמֶרֶת מִכַּת עֵץ אָנִי, וְהוּא אוֹמֵר, לֹא כִי, אֶלָּא דְרוּסַת אִישׁ אֶתְּ, רַבּוֹ גַּמְלִיאֵל וְרַבִּי אֶלְיעֶזֶר אוֹמְרִים, נְאֻמְתָּ. וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר, לֹא מִפִּיָּה אָנוּ חֵיִין, אֶלָּא הָרִי זֶה בְּחֻזְקַת דְרוּסַת אִישׁ, עַד שֶׁתָּבִיא רְאִיָּה לְדַבְרֶיהָ:

פרק א - משנה ח

רְאוּהָ מְדַבֶּרֶת עִם אֶחָד בְּשׁוֹק, אָמְרוּ לָהּ מָה טִיבוֹ [כז] שֶׁל זֶה. אִישׁ פְּלוֹנִי וְכֵהֵן הוּא. רַבּוֹ גַּמְלִיאֵל וְרַבִּי אֶלְיעֶזֶר אוֹמְרִים, נְאֻמְתָּ [כח]. וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר, לֹא מִפִּיָּה אָנוּ חֵיִין, אֶלָּא הָרִי זֶה בְּחֻזְקַת בְּעוּלָה לְנִתְיוֹ וּלְמִמְזוֹר, עַד שֶׁתָּבִיא רְאִיָּה:

פרק א - משנה ט

היתה מעברת **כט**, ואמרו לה מה טיבו של עבר זה. מאיש פלוני וכהן הוא. רבן גמליאל ורבי אליעזר אומרים, נאמנת. רבי יהושע אומר, לא מפיה אנו חיינן, אלא הרי זו בחזקת מעברת לנתין ולממזר, עד שתביא ראיה לראיה:

פרק א - משנה י

אמר רבי יוסי, מעשה בתינוקת שירדה למלאת מים מן העין **לב**, ונאנסה. אמר רבי יוחנן בן נורי, אם רב אנשי העיר משיאין **לג** לכהנה, הרי זו תנשא לכהנה:

פרק ב

פרק ב - משנה א

האשה שנתארמלה או שנתגרשה, היא אומרת בתולה נשאתני, והוא אומר, לא כי אלא אלמנה נשאתיך, אם יש עדים שיצאת בהנומא וראשה פרוע, כתבתה מאתים. רבי יוחנן בן ברוקא אומר, אף חלוק קליות **ב** לראיה:

פרק ב - משנה ב

ומוֹדָה רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בְּאוֹמֵר לְחַבְרוֹ שְׂדֵה זוֹ שֶׁל אָבִיךָ הֵיְתָה וּלְקַחְתִּיהָ הֵימָנוּ, שֶׁהוּא נֶאֱמָן, שֶׁהִפָּה שְׁאָסֵר הוּא הִפָּה שֶׁהִתִּיר. וְאִם יֵשׁ עֲדִים שֶׁהִיא שֶׁל אָבִיו וְהוּא אוֹמֵר לְקַחְתִּיהָ הֵימָנוּ, אֵינּוּ נֶאֱמָן:

פרק ב - משנה ג

הָעֲדִים שֶׁאָמְרוּ כָּתֵב יְדִינּוּ הוּא זֶה, אֲבָל אֲנוּסִים הֵינּוּ, קִטְנִים הֵינּוּ, פְּסוּלֵי עֲדוּת הֵינּוּ, הָרִי אֵלּוּ נֶאֱמָנִים [ח]. וְאִם יֵשׁ עֲדִים שֶׁהוּא כָּתֵב יָדָם אוֹ שֶׁהִיא כָּתֵב יָדָם יוֹצֵא מִמָּקוֹם אַחֵר, אֵינּוּ נֶאֱמָנִין [י]:

פרק ב - משנה ד

זֶה אוֹמֵר זֶה כָּתֵב יְדִי וְזֶה כָּתֵב יְדוֹ שֶׁל חֲבֵרִי, וְזֶה אוֹמֵר זֶה כָּתֵב יְדִי וְזֶה כָּתֵב יְדוֹ שֶׁל חֲבֵרִי, הָרִי אֵלּוּ נֶאֱמָנִין. זֶה אוֹמֵר זֶה כָּתֵב יְדִי וְזֶה אוֹמֵר זֶה כָּתֵב יְדִי, צָרִיכִים לְצַרֵּף עִמָּהֶם אַחֵר, דְּבַרֵּי רַבִּי. וְחֻכְמַיִם אוֹמְרִים, אֵינּוּ צָרִיכִין לְצַרֵּף עִמָּהֶם אַחֵר, אֶלָּא נֶאֱמָן אָדָם לֹאֵר זֶה כָּתֵב יְדִי:

פרק ב - משנה ה

הָאִשָּׁה שֶׁאָמְרָה אִשְׁתִּי אִישׁ הֵיְתִי וְגֵרוּשָׁה אֲנִי, נֶאֱמָנָת [יב], שֶׁהִפָּה שְׁאָסֵר הוּא הִפָּה שֶׁהִתִּיר. וְאִם יֵשׁ עֲדִים שֶׁהֵיְתָה אִשְׁתִּי אִישׁ וְהִיא אוֹמְרָת גְּרוּשָׁה אֲנִי, אֵינָה נֶאֱמָנָת. אָמְרָה נִשְׁבִּיתִי [יג] וְטְהוּרָה אֲנִי, נֶאֱמָנָת, שֶׁהִפָּה שְׁאָסֵר הוּא הִפָּה שֶׁהִתִּיר. וְאִם יֵשׁ עֲדִים שֶׁנִּשְׁבִּיתָ וְהִיא אוֹמְרָת טְהוּרָה אֲנִי, אֵינָה נֶאֱמָנָת. וְאִם מִשְׁנֵשֵׁאת בָּאוּ עֲדִים, הָרִי זוֹ לֹא תִצָּא:

פרק ב - משנה ו

שְׁתֵּי נָשִׁים שֶׁנִּשְׁבְּבוּ, זֹאת אוֹמֶרֶת נִשְׁבִּיתִי וְטְהוֹרָה אָנִי, וְזֹאת אוֹמֶרֶת נִשְׁבִּיתִי וְטְהוֹרָה אָנִי, אֵינָן נֶאֱמָנוֹת. וּבְזִמְן שֶׁהֵן מְעִידוֹת זוֹ אֶת זוֹ, הָרִי אֵלֶּוּ נֶאֱמָנוֹת:

פרק ב - משנה ז

וְכֹן שְׁנֵי אֲנָשִׁים [ז], זֶה אוֹמֵר כֹּהֵן אָנִי וְזֶה אוֹמֵר כֹּהֵן אָנִי, אֵינָן נֶאֱמָנוֹן. וּבְזִמְן שֶׁהֵן מְעִידִין זֶה אֶת זֶה, הָרִי אֵלֶּוּ נֶאֱמָנוֹן:

פרק ב - משנה ח

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֵין מְעַלִּין לְכַהֵןָה עַל פִּי עַד אֶחָד. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אֵימַתִּי, בְּמָקוֹם שֶׁיֵּשׁ עוֹרְרִין. אָבֵל בְּמָקוֹם שֶׁאֵין עוֹרְרִין, מְעַלִּין לְכַהֵןָה עַל פִּי עַד אֶחָד. רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר מִשּׁוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן הֶסְגֵן, מְעַלִּין לְכַהֵןָה עַל פִּי עַד אֶחָד:

פרק ב - משנה ט

הָאִשָּׁה שֶׁנִּחְבְּשָׁה בְיַדֵּי גוֹיִם עַל יְדֵי מָמוֹן, מִתְּרַת לְבַעֲלָהּ. עַל יְדֵי נַפְשׁוֹת, אִסוּרָה לְבַעֲלָהּ. עִיר שֶׁכִּבְּשָׁה כְּרַכּוּס, כָּל כַּהֲנוֹת שֶׁנִּמְצְאוּ בְּתוֹכָהּ, פְּסוּלוֹת [כו]. וְאִם יֵשׁ לָהֶן עֵדִים, אֶפְלוּ עֶבֶד, אֶפְלוּ שְׁפָחָה [כט], הָרִי אֵלֶּוּ נֶאֱמָנוֹן. וְאֵין נֶאֱמָן אָדָם עַל יְדֵי עֶצְמוֹ. אָמַר רַבִּי זְכַרְיָה [ל] בֶּן הַקָּצֵב, הִמְעוֹן הַזֶּה, לֹא זָזָה יָדָהּ מִתּוֹךְ יְדֵי מִשְׁעָה שֶׁנִּכְנְסוּ גוֹיִם לִירוּשָׁלַיִם וְעַד שֶׁיִּצְאוּ. אָמְרוּ לוֹ, אֵין אָדָם מְעִיד עַל יְדֵי עֶצְמוֹ:

פרק ב - משנה י

ואלו נאמנין להעיד בגדלן מה שראו בקטנו. נאמן אדם לומר, זה כתב ידו של אבא, וזה כתב ידו של רבי **לג**, וזה כתב ידו של אחי. זכור הייתי בפלונית שיצתה בהנומא, וראשה פרוע. ושהיה איש פלוני יוצא מבית הספר לטבל לאכל בתרומה. ושהיה חולק עמנו על הגרן. והמקום הזה **לו** בית הפרס. ועד כאן היינו באין בשבת **לז**. אבל אין אדם נאמן לומר, דרד **לח** היה לפלוני במקום הזה, מעמד ומספד היה לפלוני במקום הזה:

פרק ג

פרק ג - משנה א

אלו נערות שיש להן קנס. הבא על הממזרת, ועל הנתינה, ועל הכותית. הבא על הגיורת, ועל השבויה, ועל השפחה, שנפדו ושתגירו ושתחררו פחותות מבנות שלש שנים ויום אחד. הבא על אחותו, ועל אחות אביו, ועל אחות אמו, ועל אחות אשתו, ועל אשת אחיו, ועל אשת אביו, ועל הנדה, יש להן קנס. אף על פי שהן בהכרת, אין בהן מיתת בית דין:

פרק ג - משנה ב

ואלו שאין להן קנס, הבא על הגיורת ועל השבויה **ו** ועל השפחה שנפדו ושתגירו ושתחררו יתרות על בנות שלש שנים ויום אחד. רבי יהודה אומר, שבויה שנפדית, הרי היא בקדשתה, אף על פי שגדולה. הבא על בתו, על בת בנו, על בת בנו, על בת אשתו **ח**, על בת בנה, על בת בתה,

אין להן קנס, מפני שמתחייב בנפשו, שמיתתו בידי בית דין. וכל המתחייב בנפשו, אין משלים ממון, שנאמר (שמות כא) ולא יהיה אסון ענוש יענש:

פרק ג - משנה ג

נערה שנתארסה ונתגרשה {יא}, רבי יוסי הגלילי אומר, אין לה קנס {יב}. רבי עקיבא אומר, יש לה קנס, וקנסה לעצמה {יג}:

פרק ג - משנה ד

המפתה נותן שלשה דברים, והאונס ארבעה. המפתה נותן בשת ופגם וקנס. מוסיף עליו אונס, שנותן את הצער. מה בין אונס למפתה. האונס נותן את הצער, והמפתה אינו נותן את הצער. האונס נותן מיד, והמפתה לכשיוציא. האונס שותה בעצו, והמפתה אם רצה להוציא, מוציא:

פרק ג - משנה ה

כיצד שותה בעצו, אפלו היא חגרת, אפלו היא סומא, ואפלו היתה מפת שחין. נמצא {יז} בה דבר ערוה, או שאינה ראויה לבא בישראל, אינו רשאי לקימה, שנאמר, (דברים כב) ולו תהיה לאשה, אשה הראויה לו:

פרק ג - משנה ו

יתומה שנתארסה ונתגרשה, רבי אלעזר אומר, המפתה פטור, והאונס

פרק ג - משנה ז

אִיזוֹהִי בִשְׁת, הַכֹּל לְפִי הַמְּבִישׁ וְהַמְּתַבְּישׁ. פָּגַם, רוֹאִין אוֹתָהּ כְּאֵלוֹ הִיא שְׂפָחָה נִמְכָּרָת, כְּמָה הִיְתָה יָפָה וְכְמָה הִיא יָפָה. קָנַס, שְׁוֹה בְּכָל אָדָם. וְכֹל שֵׁישׁ לוֹ קִצְבָה מִן הַתּוֹרָה, שְׁוֹה בְּכָל אָדָם:

פרק ג - משנה ח

כָּל מְקוֹם שֵׁישׁ מְכָר, אִין קָנַס. וְכָל מְקוֹם שֵׁישׁ קָנַס, אִין מְכָר. קִטְנָה יֵשׁ לָהּ מְכָר וְאִין לָהּ קָנַס. נִעְרָה יֵשׁ לָהּ קָנַס וְאִין לָהּ מְכָר {כג}. הַבּוֹגֶרֶת אִין לָהּ לֹא {כה} מְכָר וְלֹא קָנַס:

פרק ג - משנה ט

הָאוֹמֵר פְּתִיתִי אֶת בֵּיתוֹ שֶׁל פְּלוֹנִי, מְשַׁלֵּם בְּשֵׁת וּפָגַם עַל פִּי עֲצָמוֹ, וְאִינוֹ מְשַׁלֵּם קָנַס. הָאוֹמֵר גְּנֵבְתִי וְטִבַּחְתִּי וּמְכָרְתִי, מְשַׁלֵּם אֶת הַקֶּרֶן עַל פִּי עֲצָמוֹ, וְאִינוֹ מְשַׁלֵּם תַּשְׁלוּמֵי כָּפֹל וְתַשְׁלוּמֵי אַרְבָּעָה וְחִמְשָׁה. הַמֵּית שׁוֹרֵי אֶת פְּלוֹנִי אוֹ שׁוֹרוֹ שֶׁל פְּלוֹנִי, הָרִי זֶה מְשַׁלֵּם עַל פִּי עֲצָמוֹ. הַמֵּית שׁוֹרֵי עֲבָדוֹ שֶׁל פְּלוֹנִי, אִינוֹ מְשַׁלֵּם עַל פִּי עֲצָמוֹ. זֶה הַכֹּל {כח} כָּל הַמְּשַׁלֵּם יִתֵּר {כט} עַל מֵה שְׁהִזִּיק, אִינוֹ מְשַׁלֵּם עַל פִּי עֲצָמוֹ:

פרק ד - משנה א

נערה שנתפתתה, בשתה ופגמה וקנסה של אביה, והצער בתפוסה [א].
 עמדה בדין עד שלא מת האב, הרי הן של אב. מת האב, הרי הן של אחיו.
 לא הספיקה לעמוד בדין עד שמת האב, הרי הן של עצמה [ג]. עמדה בדין
 עד שלא בגרה, הרי הן של אב. מת האב, הרי הן של אחיו. לא הספיקה
 לעמוד בדין עד שבגרה, הרי הן של עצמה. רבי שמעון אומר, אם לא
 הספיקה לגבות עד שמת האב, הרי הן של עצמה. מעשה ידיה ומציאתה,
 אף על פי שלא גבתה, מת האב, הרי הן של אחיו:

פרק ד - משנה ב

המאירס את בתו, וגרשה [ו], ארסה ונתארמלה, כתבתה שלו. השיאה
 וגרשה, השיאה ונתארמלה, כתבתה שלה. רבי יהודה אומר, הראשונה
 של אב. אמרו לו, משהשיאה, אין לאביה רשות בה:

פרק ד - משנה ג

הגיוורת שנתגירה בתה [ח] עמה, וזנתה, הרי זו בחנק. אין לה [ט] לא פתח
 בית האב, ולא מאה סלע. היתה הורתה שלא בקדשה ולדתה בקדשה,
 הרי זו בסקילה. אין לה לא פתח בית האב ולא מאה סלע. היתה הורתה
 ולדתה בקדשה, הרי היא כבת ישראל לכל דבר. יש לה אב ואין לה פתח
 בית האב, יש לה פתח בית האב ואין לה אב, הרי זו בסקילה. לא נאמר
 פתח בית אביה, אלא למצוה:

פרק ד - משנה ד

הָאָב זָכָאי בְּבֵתוֹ בְּקְדוּשָׁיָהּ, בְּכֶסֶף בְּשֵׁטֶר וּבְבִיאָהּ {יג}, וְזָכָאי בְּמִצִּיאָתָהּ, וּבְמַעֲשֵׂה יָדָיָהּ, וּבְהִפְרֵת נְדָרֶיהָ. וּמְקַבֵּל אֶת גִּטָּהּ {טז}, וְאֵינוֹ אוֹכֵל פְּרוֹת בְּחִיָּהּ. נִשְׂאֵת, יֵתֵר עָלָיו הַבֵּעַל שְׂאוֹכֵל פְּרוֹת {יח} בְּחִיָּהּ, וְחָיֵב בְּמִזְוֹנוֹתֶיהָ {יט}, בְּפְרָקוֹנָהּ {כ}, וּבְקַבּוּרָתָהּ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֶפְלוּ עָנִי שְׂפִישְׂרָאֵל, לֹא יִפְחֹת {כא} מִשְׁנֵי חֲלִילִים וּמְקוֹנָתָהּ:

פרק ד - משנה ה

לְעוֹלָם הִיא בְּרִשׁוֹת הָאָב, עַד שֶׁתִּכְנַס לְרִשׁוֹת הַבֵּעַל לְנִשְׂוֹאִין {כד}. מָסֵר הָאָב לְשְׁלוּחֵי הַבֵּעַל, הֲרִי הִיא בְּרִשׁוֹת הַבֵּעַל. הִלְדָּה הָאָב עִם שְׁלוּחֵי הַבֵּעַל, אוֹ שֶׁהִלְכוּ שְׁלוּחֵי הָאָב עִם שְׁלוּחֵי הַבֵּעַל, הֲרִי הִיא בְּרִשׁוֹת הָאָב. מָסֵרוֹ שְׁלוּחֵי הָאָב לְשְׁלוּחֵי הַבֵּעַל, הֲרִי הִיא בְּרִשׁוֹת הַבֵּעַל:

פרק ד - משנה ו

הָאָב אֵינוֹ חָיֵב בְּמִזְוֹנוֹת בֵּתוֹ. זֶה מְדַרְּשׁ דָּרֵשׁ רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה לְפָנָי חֲכָמִים בְּפָרֶס בְּיַבְנָה, הַבְּנִים יִירָשׁוּ וְהַבָּנוֹת יִזְוֹנוּ, מִהַ הַבְּנִים אֵינָן יוֹרְשִׁין אֶלָּא לְאַחַר מִיתַת הָאָב, אִם הַבָּנוֹת אֵינָן נִזְוֹנוֹת אֶלָּא לְאַחַר מִיתַת אָבִיהֶן:

פרק ד - משנה ז

לֹא כָּתַב לָהּ כְּתֻבָּהּ, בְּתוּלָה גוֹבָה מְאֻתָּיִם, וְאֶלְמָנָה מְנָה, מִפְּנֵי שֶׁהוּא תְּנַאי בֵּית דִּין. כָּתַב לָהּ, שְׂדָה שְׂוָה מְנָה תַּחַת מְאֻתָּיִם זֵוִז, וְלֹא כָּתַב לָהּ, כָּל נְכָסִים דְּאֵית לִי אַחֲרָאִין לְכְּתֻבְתֵּיךְ, חָיֵב, שֶׁהוּא תְּנַאי בֵּית דִּין:

פרק ד - משנה ח

לא כתב לה, אם תשתבאי אפרקנד ואותבנד לי לאנתו, ובכהנת, אהדרנד למדינתד, חב, שהוא תנאי בית דין:

פרק ד - משנה ט

נשפית, חב לפדותה. ואם אמר, הרי גטה וכתבתה, תפדה את עצמה, אינו רשאי לקתה, חב לרפאתה. אמר, הרי גטה וכתבתה, תרפא את עצמה, רשאי:

פרק ד - משנה י

לא כתב לה, בגין דכרין דיהוון ליכי מנאי אנון ירתון כסף כתבתיד יתר על חולקיהוון דעם אחוהוון, חב {ל} שהוא תנאי בית דין:

פרק ד - משנה יא

בגן נקבין {לא} דיהוון ליכי מנאי, יהוון יתבו בביתי ומתזון {לב} מנכסי עד דתנסבו לגבריו, חב {לג}, שהוא תנאי בית דין:

פרק ד - משנה יב

את תהא יתבא בביתי ומתזנא מנכסי, כל ימי מגד אלמנותיך בביתי [לה], חיב, שהוא תנאי בית דין. כך היו אנשי ירושלים כותבין. אנשי גליל היו כותבין כאנשי ירושלים. אנשי יהודה היו כותבין, עד שיצאו היורשים לתן ליד כתבתיה. לפיכך אם רצו היורשין, נותנין לה כתבתה ופוטרין אותה:

פרק ה

פרק ה - משנה א

אף על פי שאמרו, בתולה גובה מאתים ולאמנה מנה, אם רצה להוסיף [א], אפלו מאה מנה, יוסיף. נתארמלה או נתגרשה, בין מן הארוסין בין מן הנשואין, גובה את הכל. רבי אלעזר בן עזריה [ב] אומר, מן הנשואין, גובה את הכל. מן הארוסין, בתולה גובה מאתים ולאמנה מנה, שלא כתב לה אלא על מנת לכנסה. רבי יהודה אומר, אם רצה, כותב לבתולה שטר של מאתים, והיא כותבת [ג], התקבלתי ממך מנה, ולאמנה, מנה, והיא כותבת, התקבלתי ממך חמשים זוז. רבי מאיר אומר, כל הפוחת לבתולה ממאתים ולאמנה ממנה, הרי זו בעילת זנות:

פרק ה - משנה ב

נותנין לבתולה שנים עשר חדש משתבעה הבעל לפרנס את עצמה. וכשם שנותנין לאשה, כך נותנין לאיש [ה] לפרנס את עצמו. ולאמנה [ו] שלשים יום. הגיע זמן ולא נשאו, אוכלות משלו ואוכלות בתרומה. רבי טרפון אומר, נותנין [ז] לה הכל תרומה. רבי עקיבא אומר, מחצה חלין ומחצה תרומה:

פרק ה - משנה ג

היבם אינו מאכיל בתרומה. עשתה ששה חדשים בפני הבעל וששה חדשים בפני היבם, ואפלו כלן בפני הבעל חסר יום אחד בפני היבם, או כלן בפני היבם חסר יום אחד בפני הבעל, אינה אוכלת בתרומה. זו משנה ראשונה. בית דין של אחריהן אמרו, אין האשה אוכלת בתרומה, עד שתכנס [ט] לחפה:

פרק ה - משנה ד

המקדיש מעשה ידי אשתו, הרי זו עושה ואוכלת. המותר, רבי מאיר אומר, הקדש. רבי יוחנן הסנדלר אומר, חליו:

פרק ה - משנה ה

אלו מלאכות שהאשה עושה לבעלה, טוחנת, ואופה [יב], ומכבסת, מבשלת, ומניקה את בנה, מצעת לו המטה, ועושה בצמר [יג]. הכניסה לו שפחה אחת, לא טוחנת [יד], ולא אופה ולא מכבסת. שתיים, אינה מבשלת ואינה מניקה את בנה. שלש, אינה מצעת לו המטה ואינה עושה בצמר. ארבעה, יושבת בקתדרא. רבי אליעזר אומר, אפלו הכניסה לו מאה שפחות, כופה לעשות בצמר, שהבטלה מביאה לידי זמה. רבן שמעון בן גמליאל אומר, אף [יז] המדיר [יח] את אשתו מלעשות מלאכה, יוציא [יט] ויתן כתבתה, שהבטלה מביאה לידי שעמום:

פרק ה - משנה ו

הַמְדִיר אֶת אֲשֶׁתוֹ מִתְשַׁמֵּי־הַמָּטָה, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, שְׁתֵּי שַׁבָּתוֹת. בֵּית הַלֵּל אוֹמְרִים, שַׁבָּת אַחַת. הַתְּלִמִּידִים יוֹצְאִין לְתַלְמוּד תּוֹרָה שְׁלֹא בְרִשׁוֹת, שְׁלֹשִׁים יוֹם [כא]. הַפּוֹעֲלִים, שַׁבָּת אַחַת. הָעוֹנָה הָאֲמוּרָה בְּתוֹרָה [כב], הַטִּיְלִין, בְּכָל יוֹם. הַפּוֹעֲלִים, שְׁתֵּים בַּשַּׁבָּת. הַחֲמֻרִים, אַחַת בַּשַּׁבָּת. הַגְּמָלִים, אַחַת לְשָׁלְשִׁים יוֹם. הַסְּפָנִים, אַחַת לְשָׁשָׁה חֳדָשִׁים, דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר:

פרק ה - משנה ז

הַמּוֹרְדָת עַל בַּעֲלָהּ, פּוֹחֲתִין לָהּ מִכְּתַבְתָּהּ שִׁבְעָה דִּינָרִין בַּשַּׁבָּת. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, שִׁבְעָה טַרְפְּעִיקִין. עַד מָתִי הוּא פּוֹחֵת, עַד כְּנֶגֶד כְּתַבְתָּהּ. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, לְעוֹלָם הוּא פּוֹחֵת וְהוֹלֵךְ, שְׁמָא תַפּוּל לָהּ יִרְשָׁה מִמָּקוֹם אַחֵר, גּוֹבָה הַיִּמְנָה. וְכֵן הַמּוֹרְד עַל אֲשֶׁתוֹ, מוֹסִיפִין [כה] [כו] לָהּ עַל כְּתַבְתָּהּ שְׁלֹשָׁה [כז] דִּינָרִין בַּשַּׁבָּת. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, שְׁלֹשָׁה טַרְפְּעִיקִין:

פרק ה - משנה ח

הַמְשַׁרְהָ אֶת אֲשֶׁתוֹ עַל יְדֵי שְׁלִישׁ, לֹא יִפְחַת לָהּ מִשְׁנֵי קַבִּין [ל] חֲטִין, אוֹ מֵאַרְבָּעָה קַבִּין שְׁעוּרִים. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, לֹא פָסַק לָהּ שְׁעוּרִים אֲלָא רַבִּי יִשְׁמַעֵאל שֶׁהָיָה סָמוּךְ לְאָדוֹם. וְנוֹתֵן לָהּ חֲצִי קַב קִטְנִית [לא] וְחֲצִי לֶג שָׁמֹן, וְקַב גְּרוֹגְרוֹת, אוֹ מָנָה דְבִלָּה. וְאִם אֵין לוֹ, פּוֹסֵק לְעַמְתָּן פְּרוֹת מִמָּקוֹם אַחֵר. וְנוֹתֵן לָהּ מָטָה, מִפָּץ, וּמִחֻצְלָת [לב]. וְנוֹתֵן לָהּ כֶּפֶה לְרֵאשָׁה, וְחִגּוּר לְמַתְנִיָּה, וּמִנְעָלִים מִמוּעֵד לְמוּעֵד, וְכֻלִּים שֶׁל חֲמֻשִׁים זֹז [לד] מִשְׁנָה לְשָׁנָה. וְאֵין נוֹתֵן לָהּ, לֹא חֲדָשִׁים בִּימֹת הַחֲמָה, וְלֹא שְׁחָקִים בִּימֹת הַגְּשָׁמִים. אֲלָא נוֹתֵן לָהּ כְּלִים שֶׁל חֲמֻשִׁים זֹז בִּימֹת הַגְּשָׁמִים, וְהִיא מִתְּכַסֶּה בְּבִלְאוּתֵיהֶן בִּימֹת הַחֲמָה, וְהַשְּׁחָקִים [לה] שְׁלָה:

פרק ה - משנה ט

נותן לה מֶעָה כֶּסֶף לְצָרָהּ, וְאוֹכֵלֶת עִמּוֹ מִלֵּיל שַׁבַּת לְלֵיל שַׁבַּת. וְאִם אֵין
[לח] נותן לה מֶעָה כֶּסֶף לְצָרָהּ, מַעֲשֵׂה יָדֶיהָ שְׁלָה. וּמָה הִיא [לט] עוֹשֶׂה לוֹ,
מִשְׁקֵל חֲמֵשׁ סָלְעִים שְׁתֵּי בֵּיהוּדָה, שֶׁהֵן עֶשֶׂר סָלְעִים בְּגָלִיל, אוֹ מִשְׁקֵל עֶשֶׂר
סָלְעִים עָרֵב בֵּיהוּדָה, שֶׁהֵן עֶשְׂרִים סָלְעִים בְּגָלִיל. וְאִם הִיָּתָה מִנִּיקָה,
פּוֹחֲתִים לָהּ מִמַּעֲשֵׂה יָדֶיהָ, וּמוֹסִיפִין [מא] לָהּ עַל מְזוֹנוֹתֶיהָ. בְּמָה דְּבָרִים
אֲמוּרִים, בְּעֵנֵי שְׂבִישָׁרְאֵל. אָבֵל בְּמִכְבֵּד, הַכֹּל לְפִי כְבוֹדוֹ [מב]:

פרק ו

פרק ו - משנה א

מְצִיאַת [א] הָאִשָּׁה וּמַעֲשֵׂה יָדֶיהָ, לְבַעֲלָהּ. וַיִּרְשָׁתָהּ, הוּא אוֹכֵל פְּרוֹת בְּחֵינָהּ.
בְּשִׁתָּהּ וּפְגָמָה [ב], שְׁלָה. רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בֶּתִירָא אוֹמֵר, בְּזִמְן שְׂבִיסְתֵּר [ג],
לָהּ שְׁנֵי חֲלָקִים, וְלוֹ אֶחָד. וּבְזִמְן שְׂבִיגְלוּי, לוֹ שְׁנֵי חֲלָקִים, וְלָהּ אֶחָד. שְׁלוֹ,
יִנְתֵּן מִיָּד. וְשְׁלָה, יִלְקַח בָּהֶן קֶרֶע [ד], וְהוּא אוֹכֵל פְּרוֹת:

פרק ו - משנה ב

הַפּוֹסֵק מְעוֹת לְחֲתָנּוּ, וּמֵת חֲתָנּוּ, אֲמָרוּ חֲכָמִים, יָכוֹל הוּא שְׂיֵאמֵר, לְאָחִיד
הֵייתִי רוֹצָה לְתֵנוּ, וְלָךְ אֵי אֶפְשִׁי לְתֵנוּ:

פרק ו - משנה ג

פְּסָקָה לְהַכְנִיס לוֹ אֶלֶף דִּינָר, הוּא פּוֹסֵק כְּנֻגְדָן חֲמִשָּׁה עֶשֶׂר מָנָה. וּכְנֻגְדָן

השום, הוא פוסק פחות חמש. שום במנה ושנה מנה, אין לו אלא מנה. שום במנה, היא נותנת שלשים ואחד סלע ודינר. ובארבע מאות, היא נותנת חמש מאות. מה שחתן פוסק, הוא פוסק פחות חמש:

פרק ו - משנה ד

פסקה להכניס לו כספים, סלע כסף נעשה ששה דינרים. החתן מקבל עליו עשרה דינרין לקפה, לכל מנה ומנה. רבו שמעון בן גמליאל אומר, הכל כמנהג המדינה:

פרק ו - משנה ה

המשיא את בתו סתם, לא יפחת לה מחמשים זוז [יא]. פסק להכניסה ערמה, לא יאמר הבעל פשאכניסה לביתי אכסנה בכסותי, אלא מכסה ועודה בבית אביה. וכן המשיא את היתומה, לא יפחת לה מחמשים זוז. אם יש בפיס, מפרנסין אותה לפי כבודה [יב]:

פרק ו - משנה ו

יתומה שהשיאתה אמה או אחיה מדעתה [יג], וכתבו לה במאה או בחמשים [יד] זוז, יכולה היא משתגדיל להוציא מיזון מה שראוי להנתן לה. רבי יהודה אומר, אם השיא את הבת הראשונה, ינתן לשניה כדרך שנתן לראשונה. וחקמים אומרים, פעמים [יז] שאדם עני והעשיר או עשיר והעני, אלא שמין [יח] את הנכסים ונותנין לה:

פרק ו - משנה ז

הַמְשַׁלֵּישׁ מַעוֹת לְבֵתוֹ, וְהִיא אוֹמֶרֶת נֶאֱמַן **[יט]** בְּעָלֵי עָלִי, יַעֲשֶׂה הַשְּׁלִישׁ מִה שֶׁהַשְּׁלֵשׁ בִּידוֹ, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, וְכִי אֵינָה אֶלָּא שְׂדֵה וְהִיא רוֹצָה לְמַכְרָהּ, הֲרִי הִיא מְכוּרָה **[כב]** מֵעַכְשָׁיו. בְּמָה דְּבָרִים אָמוּרִים, בְּגִדוּלָה. אֲבָל בְּקִטְנָה, אֵין מַעֲשֶׂה קִטְנָה כָּלוּם:

פרק ז

פרק ז - משנה א

הַמְדִיר אֶת אִשְׁתּוֹ מִלְּהֻנוֹת לוֹ, עַד שְׁלֹשִׁים יוֹם **[ד]**, יַעֲמִיד פְּרָנָס. יֵתֵר מִכֵּן, יוֹצֵא וְיִתֵּן כְּתֻבָּה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, בְּיִשְׂרָאֵל, חֹדֶשׁ **[ו]** אֶחָד יְקִים, וּשְׁנַיִם, יוֹצֵא וְיִתֵּן כְּתֻבָּה. וּבְכַהֲנֹת **[ז]**, שְׁנַיִם יְקִים, וּשְׁלֹשָׁה, יוֹצֵא וְיִתֵּן כְּתֻבָּה:

פרק ז - משנה ב

הַמְדִיר אֶת אִשְׁתּוֹ שֶׁלֹּא תִטְעַם אֶחָד מִכָּל הַפְּרוֹת, יוֹצֵא וְיִתֵּן כְּתֻבָּה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, בְּיִשְׂרָאֵל, יוֹם אֶחָד יְקִים, שְׁנַיִם, יוֹצֵא וְיִתֵּן כְּתֻבָּה. וּבְכַהֲנֹת, שְׁנַיִם יְקִים, שְׁלֹשָׁה, יוֹצֵא וְיִתֵּן כְּתֻבָּה:

פרק ז - משנה ג

הַמְדִיר אֶת אִשְׁתּוֹ שֶׁלֹּא תִתְקַשֵּׁט בְּאֶחָד מִכָּל הַמִּינִין, יוֹצֵא וְיִתֵּן כְּתֻבָּה.

רבי יוסי אומר, בעניות, שלא נתן קצבה. ובעשירות, שלשים יום:

פרק ז - משנה ד

המדיר את אשתו שלא תלך [ט] לבית אביה, בזמן שהוא עמה בעיר, חדש [י] אחד יקיים. שנים, יוציא ויתן כתובה. ובזמן שהוא בעיר אחרת [יא], רגל אחד יקיים. שלשה, יוציא ויתן כתובה:

פרק ז - משנה ה

המדיר את אשתו שלא תלך לבית האבל [יב] או לבית המשפחה, יוציא ויתן כתובה, מפני שנועל בפניה. ואם היה טוען משום דבר אחר, רשאי אומר לה, על מנת [יג] שתאמרי לפלוני מה שאמרת לי או מה שאמרת לי לך, או שתהא ממלאה ומערה לאשפה, יוציא ויתן כתובה:

פרק ז - משנה ו

ואלו יוצאות שלא בכתבה, העוברת על דת משה ויהודית [יד]. ואיזו היא דת משה, מאכילתו שאינו מעשר [טו], ומשמשותו נדה, ולא קוצה לה חלה, ונודרת ואינה מקימת [יט]. ואיזוהי דת יהודית, יוצאה וראשה פרוע [כ], וטוה בשוק, ומדברת עם כל אדם. אבא שאול אומר, אף המקללת יולדיו בפניו. רבי טרפון אומר, אף הקולנית. ואיזו היא קולנית, לכשהיא מדברת בתוך ביתה ושכניה שומעין קולה:

פרק ז - משנה ז

המקדש את האשה על מנת שאין עליה נדרים ונמצאו עליה נדרים, אינה מקדשת. כנסה סתם [כב] ונמצאו עליה נדרים, תצא שלא בכתבה [כג]. על מנת שאין בה מומין [כד] ונמצאו בה מומין, אינה מקדשת. כנסה סתם ונמצאו בה מומין, תצא שלא בכתבה. כל המומין הפוסליו בכהנים, פוסליו בנשים:

פרק ח - משנה ח

היו בה מומין ועודה בבית אביה, האב צריך להביא ראיה שמשנתארסה נולדו בה מומין הללו ונסתחפה שדהו. נכנסה לרשות הבעל, הבעל צריך להביא ראיה שעד שלא [כה] נתארסה היו בה מומין אלו והיה מקחו מקח טעות, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, במה דברים אמורים, במומין שבסתר. אבל במומין שבגלוי [כט], אינו יכול לטעון. ואם יש מרחץ באותה העיר, אף מומין שבסתר אינו יכול לטעון, מפני שהוא בודקה בקרובותיו:

פרק ט - משנה ט

האיש שנולדו [ל] בו מומין, אין כופין אותו להוציא. אמר רבן שמעון בן גמליאל, במה דברים אמורים, במומין הקטנים. אבל במומין הגדולים, כופין [לב] אותו להוציא:

פרק י - משנה י

ואלו שכופין אותו להוציא, מכה שחין, ובעל פולפוס, והמקמץ, והמצרף נחשת, והברסי, בין שהיו בם עד שלא נשאו ובין משנשאו נולדו. ועל כלן אמר רבי מאיר, אף על פי שהתנה עמה, יכולה היא שתאמר, סבורה [לג] הייתי שאני יכולה לקבל, ועכשיו איני יכולה לקבל. וחכמים אומרים,

מְקַבֵּלֶת הִיא עַל כְּרַחֵם, חוּץ מִמֶּכָּה שְׁחִין, מִפְּנֵי שְׂמִמְקָתוֹ **[ד]**. מַעֲשֶׂה
בְּצִידוֹן בְּבִרְסֵי אֶחָד שְׂמֵת וְהִיָּה לוֹ אֶחַ בְּרִסֵי, אָמְרוּ חֲכָמִים, יְכוּלָה הִיא
שְׂתֵאמֹר, לְאַחִידָה הֵייתִי יְכוּלָה לְקַבֵּל, וּלְדָ אֵינִי יְכוּלָה **[ה]** לְקַבֵּל:

ח

פרק

א

משנה

-

ח

פרק

הָאִשָּׁה שֶׁנִּפְּלוּ **[א]** לָהּ נְכָסִים עַד שֶׁלֹּא תִתְאַרְס, מוֹדִים בֵּית שְׁמַאי וּבֵית
הַלֵּל שֶׁמוֹכְרֵת וְנוֹתֵנֶת וְקָיָם. נִפְּלוּ לָהּ מִשְׁנֵת־אֶרְסָה, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים,
תִּמְכֹּר, וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, לֹא תִמְכֹּר **[ב]**. אֵלוּ וְאֵלוּ מוֹדִים, שֶׁאִם מְכָרָה
וְנִתְּנָה, קָיָם. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אָמְרוּ לִפְנֵי רַבִּין גַּמְלִיאֵל, הוֹאִיל וְזָכָה בְּאִשָּׁה,
לֹא יִזְכָּה בְּנְכָסִים. אָמַר לָהֶם, עַל הַחֲדָשִׁים אָנוּ בּוֹשִׁין, אֲלֵא שְׂאֵתָם מְגַלְגְּלִין
עֲלֵינוּ אֶת הַיִּשְׁנִים. נִפְּלוּ לָהּ מִשְׁנֵי־שֵׁאת, אֵלוּ וְאֵלוּ מוֹדִים שֶׁאִם מְכָרָה וְנִתְּנָה
שֶׁהִבְעֵל מוֹצִיא מִיַּד הַלְקוּחוֹת. עַד שֶׁלֹּא **[ג]** נִשְׂאֵת וְנִשְׂאֵת, רַבִּין גַּמְלִיאֵל
אוֹמֵר, אִם מְכָרָה וְנִתְּנָה, קָיָם. אָמַר רַבִּי חֲנִינָא בֶן עֲקִיבָא, אָמְרוּ לִפְנֵי רַבִּין
גַּמְלִיאֵל, הוֹאִיל וְזָכָה בְּאִשָּׁה, לֹא יִזְכָּה בְּנְכָסִים. אָמַר לָהֶם, עַל הַחֲדָשִׁים
אָנוּ בּוֹשִׁין, אֲלֵא שְׂאֵתָם מְגַלְגְּלִים עֲלֵינוּ אֶת הַיִּשְׁנִים:

ב

משנה

-

ח

פרק

רַבִּי שְׁמַעוֹן חוֹלֵק בֵּין נְכָסִים לְנְכָסִים. נְכָסִים הַיְדוּעִים לְבַעַל, לֹא תִמְכֹּר.
וְאִם מְכָרָה וְנִתְּנָה, בָּטֹל. שְׂאִינָן יְדוּעִים לְבַעַל, לֹא תִמְכֹּר. וְאִם מְכָרָה **[ה]**
וְנִתְּנָה, קָיָם:

פרק ח - משנה ג

נָפְלוּ לָהּ כֶּסֶפִּים, וְלָקַח בָּהֶן קֶרֶקַע וְהוּא אוֹכֵל פְּרוֹת. פְּרוֹת הַתְּלוּשִׁין מִן הַקֶּרֶקַע, וְלָקַח בָּהֶן קֶרֶקַע וְהוּא אוֹכֵל פְּרוֹת. וְהַמְחַבְּרִין בְּקֶרֶקַע, אָמַר רַבִּי מֵאִיר, שְׂמִין אוֹתָן כַּמָּה הֵן יָפִין בְּפְרוֹת וְכַמָּה הֵן יָפִין בְּלֹא פְרוֹת, וְהַמּוֹתֵר, וְלָקַח בָּהֶן קֶרֶקַע וְהוּא אוֹכֵל פְּרוֹת. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, הַמְחַבְּרִין לְקֶרֶקַע, שְׁלוּ. וְהַתְּלוּשִׁין מִן הַקֶּרֶקַע, שְׁלָה, וְיִלְקַח בָּהֶן קֶרֶקַע וְהוּא אוֹכֵל פְּרוֹת:

פרק ח - משנה ד

רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, מְקוֹם שֶׁיָּפָה כָחוּ בְכִנְיֹסְתָהּ, הוֹרַע כָחוּ בִיצִיאָתָהּ. מְקוֹם שֶׁהוֹרַע כָחוּ בְכִנְיֹסְתָהּ, יָפָה כָחוּ בִיצִיאָתָהּ. פְּרוֹת הַמְחַבְּרִין לְקֶרֶקַע, בְּכִנְיֹסְתָהּ שְׁלוּ וּבִיצִיאָתָהּ שְׁלָה. וְהַתְּלוּשִׁין מִן הַקֶּרֶקַע, בְּכִנְיֹסְתָהּ שְׁלָה וּבִיצִיאָתָהּ שְׁלוּ:

פרק ח - משנה ה

נָפְלוּ לָהּ עֲבָדִים וּשְׁפָחוֹת זְקֵנִים, וְיִמְכְרוּ {ז} וְיִלְקַח בָּהֶן קֶרֶקַע וְהוּא אוֹכֵל פְּרוֹת. רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, לֹא תִמְכֹּר, מִפְּנֵי שֶׁהוּן שָׁבַח {ח} בֵּית אָבִיהָ. נָפְלוּ לָהּ זֵיתִים וּגְפָנִים זְקֵנִים, וְיִמְכְרוּ לְעֵצִים וְיִלְקַח בָּהֶן קֶרֶקַע וְהוּא אוֹכֵל פְּרוֹת. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר {ט}, לֹא תִמְכֹּר, מִפְּנֵי שֶׁהוּן שָׁבַח בֵּית אָבִיהָ. הַמוֹצִיא הוֹצֵאוֹת עַל נְכֹסֵי אִשְׁתּוֹ, הוֹצִיא הַרְבֵּה וְאָכַל קִמְעָא, קִמְעָא וְאָכַל הַרְבֵּה, מֵה שֶׁהוֹצִיא הוֹצִיא, וּמֵה שֶׁאָכַל אָכַל. הוֹצִיא וְלֹא אָכַל, יִשְׁבַּע כַּמָּה וְיִטַּל:

פרק ח - משנה ו

שׁוֹמְרֵת יָבֵם שֶׁנָּפְלוּ לָהּ נְכֹסִים, מוֹדִים בֵּית שְׁמַאי וּבֵית הַלֵּל שְׁמוֹכֶרֶת {יג} וְנוֹתְנֵת וְקָיָם. מִתָּהּ, מֵה יַעֲשׂוּ בְכַתְּבֵתָהּ וּבְנְכֹסֵיהָ הַנִּכְנָסִין וְהַיּוֹצֵאִין עִמָּה.

בית שמאי אומרים, יחלקו יורשי הבעל עם יורשי האב. ובית הלל
אומרים, נכסים בחזקתו, כתבה בחזקת יורשי הבעל, נכסים הנכנסים
והיוצאים עמה בחזקת יורשי האב:

פרק ח - משנה ז

הניח אחיו מעות, ילקח בהן קרקע והוא אוכל פרות. פרות התלושין מן
הקרקע, ילקח בהן קרקע והוא אוכל פרות. המחברין בקרקע, אמר רבי
מאיר, שמין אותן כמה הן יפין בפרות וכמה הן יפין בלא פרות, והמותר,
ילקח בהן קרקע והוא אוכל פרות. וחכמים אומרים, פרות המחברין
בקרקע, שלו. והתלושין מן הקרקע, כל הקודם זכה בהן. קדס הוא, זכה.
קדמה היא, ילקח בהן קרקע והוא אוכל פרות. פנסה, הרי היא כאשתו
לכל דבר, ובלבד שתהא כתבתה על נכסי בעלה הראשון:

פרק ח - משנה ח

לא יאמר לה, הרי כתבתיך מנחת על השלחן **(ז)**, אלא כל נכסיו אחראין
לכתבה. וכן לא **(ח)** יאמר אדם לאשתו, הרי כתבתיך מנחת על השלחן,
אלא כל נכסיו אחראין לכתבתה. גרשה, אין לה אלא כתבתה. החזירה,
הרי היא ככל הנשים ואין לה אלא כתבתה בלבד:

פרק ט

פרק ט - משנה א

הפּוֹתֵב לְאַשְׁתּוֹ, דִּין וּדְבָרִים {ה} אֵין לִי {ו} בְּנִכְסֶיךָ, הָרִי זֶה אוֹכֵל פְּרוֹת
בְּחַיֶּיךָ. וְאִם מֵתָה, יוֹרְשָׁהּ. אִם כֹּן לָמָּה כָּתַב לָהּ דִּין וּדְבָרִים אֵין לִי בְּנִכְסֶיךָ,
שָׂאִם {ז} מְכָרָה וְנִתְּנָה, קָיָם. כָּתַב לָהּ, דִּין וּדְבָרִים אֵין לִי בְּנִכְסֶיךָ
וּבְפְרוֹתֶיךָ, הָרִי זֶה אֵינוֹ אוֹכֵל פְּרוֹת בְּחַיֶּיךָ. וְאִם מֵתָה, יוֹרְשָׁהּ. רַבִּי יְהוּדָה
אוֹמֵר, לְעוֹלָם אוֹכֵל פְּרוֹת, עַד שְׂיִכְתֹּב לָהּ דִּין וּדְבָרִים אֵין לִי בְּנִכְסֶיךָ
וּבְפְרוֹתֶיךָ וּבְפְרוֹתֶיךָ עַד עוֹלָם {ח}. כָּתַב לָהּ, דִּין וּדְבָרִים אֵין לִי
בְּנִכְסֶיךָ וּבְפְרוֹתֶיךָ וּבְפְרוֹתֶיךָ בְּחַיֶּיךָ וּבְמוֹתֶיךָ, אֵינוֹ אוֹכֵל פְּרוֹת
בְּחַיֶּיךָ. וְאִם מֵתָה, אֵינוֹ יוֹרְשָׁהּ. רַבִּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, אִם מֵתָה,
יִירְשָׁנָה, מִפְּנֵי שֶׁהִתְּנָה עַל מָה שֶׁכָּתוּב בַּתּוֹרָה, וְכָל הַמִּתְּנָה עַל מָה שֶׁכָּתוּב
בַּתּוֹרָה, תִּנָּאוּ בְּטֵל {ט}:

פרק ט - משנה ב

מִי שֶׁמֵת וְהֵנִיחַ אִשָּׁה וּבַעַל חוֹב וַיּוֹרְשִׁין, וְהָיָה לוֹ פְּקֻדוֹן אוֹ מְלוּהָ {י} בְּיַד
אַחֵרִים, רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר, יִנְתְּנוּ לְכוֹשֵׁל שְׁבָהוּ. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, אֵין
מֵרַחֲמִין בְּדִין, אֶלָּא יִנְתְּנוּ לַיּוֹרְשִׁין, שֶׁכֶּלֶן צָרִיכִין שְׁבוּעָה וְאֵין הַיּוֹרְשִׁין
צָרִיכִין שְׁבוּעָה:

פרק ט - משנה ג

הֵנִיחַ פְּרוֹת תְּלוּשִׁין מִן הַקֶּרְקַע, כָּל הַקּוֹדֵם {טו} זָכָה בָּהֶן. זָכָתָה אִשָּׁה יוֹתֵר
מִכְּתֻבָּתָהּ, וּבַעַל חוֹב יוֹתֵר עַל חוּבוֹ, הַמוֹתֵר, רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר, יִנְתְּנוּ לְכוֹשֵׁל
שְׁבָהוּ. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, אֵין מֵרַחֲמִין בְּדִין, אֶלָּא יִנְתְּנוּ לַיּוֹרְשִׁים {יז},
שֶׁכֶּלֶם צָרִיכִין שְׁבוּעָה וְאֵין הַיּוֹרְשִׁים צָרִיכִין שְׁבוּעָה:

פרק ט - משנה ד

המושיב את אשתו **יח** חנונית או שמנה אפוטרופא, הרי זה משביעה **יט**:
כל זמן שירצה. רבי אליעזר אומר, אפלו על פלכה ועל עסתה:

פרק ט - משנה ה

כתב לה **כא**, נדר ושבועה אין לי עליך, אין יכול להשביעה, אבל משביע
הוא את יורשיה ואת הבאים ברשותה. נדר ושבועה אין לי עליך ועל
יורשיך ועל הבאים ברשותיך, אינו יכול להשביעה, לא היא ולא יורשיה
ולא את הבאים ברשותה. אבל יורשי **כד** משביעין אותה, ואת יורשיה
ואת הבאים ברשותה. נדר ושבועה אין לי ולא ליורשי ולא לבאים ברשותי
עליך ועל יורשיך ועל הבאים ברשותיך, אינו יכול להשביעה, לא הוא ולא
יורשי ולא הבאים ברשותו, לא אותה ולא יורשיה ולא הבאין ברשותה:

פרק ט - משנה ו

הלכה מקבר בעלה לבית אביה או שחזרה לבית חמיה, ולא נעשית
אפוטרופא, אין היורשין משביעין אותה. ואם נעשית אפוטרופא, היורשין
משביעין אותה על העתיד לבא ואין משביעין אותה על מה שעבר **כז**:

פרק ט - משנה ז

הפוגמת **כח** כתבתה, לא תפרע אלא בשבועה. עד אחד מעידה שהיא
פרועה, לא תפרע אלא בשבועה. מנכסי יתומים ומנכסים משעבדין ושלא
בפניו **כט**, לא תפרע אלא בשבועה:

הפוגמת כתבתה כיצד, היתה כתבתה אֶלֶף זוּז, וְאָמַר לָהּ הַתְּקַבְּלֵתְּ כְּתַבְתֶּךָ, וְהִיא אֹמֶרֶת לֹא הַתְּקַבְּלֵתִי אֶלָּא מִנָּה, לֹא תִפְרַע אֶלָּא בְּשִׁבּוּעָה. עַד אֶחָד מְעִידָה שֶׁהִיא פְּרוּעָה כִּיצַד, הִיְתָה כְּתַבְתָּה אֶלֶף זוּז, וְאָמַר לָהּ הַתְּקַבְּלֵתְּ כְּתַבְתֶּךָ, וְהִיא אֹמֶרֶת לֹא הַתְּקַבְּלֵתִי, וְעַד אֶחָד מְעִידָה שֶׁהִיא פְּרוּעָה, לֹא תִפְרַע אֶלָּא בְּשִׁבּוּעָה. מִנְכָּסִים מְשַׁעֲבָדִים כִּיצַד, מִכָּר נְכָסִיו לְאַחֲרִים, וְהִיא נִפְרַעַת מִן הַלְּקוּחוֹת, לֹא תִפְרַע אֶלָּא בְּשִׁבּוּעָה. מִנְכָּסֵי יְתוּמִים כִּיצַד, מֵת וְהֵנִיחַ נְכָסָיו לְיְתוּמִים, וְהִיא נִפְרַעַת מִן הַיְתוּמִים, לֹא תִפְרַע אֶלָּא בְּשִׁבּוּעָה. וְשֵׁלָא בְּפָנָיו כִּיצַד, הִלְךְ לוֹ לְמַדִּינַת הַיָּם, וְהִיא נִפְרַעַת שֵׁלָא בְּפָנָיו, אֵינָה נִפְרַעַת אֶלָּא בְּשִׁבּוּעָה. רַבִּי שְׁמַעוֹן אֹמֵר, כָּל זְמַן שֶׁהִיא תוֹבַעַת כְּתַבְתָּהּ, הַיּוֹרְשִׁין מְשַׁבְּיעִין אוֹתָהּ. וְאִם אֵינָה תוֹבַעַת כְּתַבְתָּהּ, אֵין הַיּוֹרְשִׁין מְשַׁבְּיעִין אוֹתָהּ:

הוֹצִיָּאָה גִּט וְאֵין [לד] עִמּוֹ כְּתָבָהּ, גּוֹבָה כְּתַבְתָּהּ. כְּתָבָהּ וְאֵין עִמָּה גִּט, הִיא אֹמֶרֶת אֶבֶד גִּטִּי וְהוּא אֹמֵר אֶבֶד שׁוֹבְרִי [לו], וְכֵן בַּעַל חוֹב שֶׁהוֹצִיָּא שְׁטָר חוֹב וְאֵין עִמּוֹ פְּרוֹזְבוּל, הָרִי אֵלָיו לֹא יִפְרְעוּ [לז]. רַבִּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אֹמֵר, מִן הַסַּכָּנָה וְאֵילָף, אִשָּׁה גּוֹבָה כְּתַבְתָּהּ שֵׁלָא בְּגִט, וּבַעַל חוֹב גּוֹבָה שֵׁלָא בְּפְרוֹזְבוּל. שְׁנֵי גִטִּין [לח] וְשְׁתֵּי כְּתָבוֹת, גּוֹבָה שְׁתֵּי כְּתָבוֹת. שְׁתֵּי כְּתָבוֹת וְגִט [לט] אֶחָד, אוֹ כְּתָבָהּ וְשְׁנֵי גִטִּין, אוֹ כְּתָבָהּ וְגִט וּמִיתָהּ, אֵינָה גּוֹבָה אֶלָּא כְּתָבָהּ אַחַת, שֶׁהַמַּגְרֵשׁ אֶת אִשְׁתּוֹ וְהַחֲזִירָהּ, עַל מְנַת כְּתָבָהּ הָרֵאשׁוֹנָה מַחֲזִירָהּ. קָטָן שֶׁהִשְׁיֵאוֹ אָבִיו, כְּתַבְתָּהּ קִימָת, שֶׁעַל מְנַת כֶּן קִימָהּ [מ]. גֵּר שֶׁנִּתְגַּיֵּר וְאִשְׁתּוֹ עִמּוֹ, כְּתַבְתָּהּ קִימָת, שֶׁעַל מְנַת כֶּן קִימָהּ:

פרק י - משנה א

מי שְׁהִיָּה נְשׁוּי שְׁתֵּי נָשִׁים וּמֵת, הָרֵאשׁוֹנָה קוֹדֶמֶת לַשֵּׁנִיָּה, וְיִוָּרְשִׁי הָרֵאשׁוֹנָה קוֹדֶמִין לְיִוָּרְשִׁי שֵׁנִיָּה. נָשָׂא אֶת הָרֵאשׁוֹנָה וּמֵתָהּ, נָשָׂא שֵׁנִיָּה וּמֵת הוּא, שֵׁנִיָּה וְיִוָּרְשִׁיהָ קוֹדֶמִים לְיִוָּרְשִׁי הָרֵאשׁוֹנָה:

פרק י - משנה ב

מי שְׁהִיָּה נְשׁוּי שְׁתֵּי נָשִׁים וּמֵתוּ וְאַחַר כָּךְ מֵת הוּא, וְיִתּוּמִים מִבְּקָשִׁים כְּתִיבֵת אִמּוֹן וְאִין שֵׁם אֶלֶּא שְׁתֵּי כְּתִיבוֹת, חוֹלְקִין בְּשׂוּהָ. הָיָה שֵׁם מוֹתֵר דִּינָר **[ב]**, אֵלּוּ נוֹטְלִין כְּתִיבֵת אִמּוֹן וְאֵלּוּ נוֹטְלִין כְּתִיבֵת אִמּוֹן. אִם אָמְרוּ יִתּוּמִים, אֲנַחְנוּ מַעֲלִים עַל נְכָסֵי אֲבִינוּ יֵתֵר דִּינָר, כְּדִי שְׂיִטְלוּ כְּתִיבֵת אִמּוֹן, אִין שׁוּמְעִין לָהּ, אֶלֶּא שְׂמִין אֶת הַנְּכָסִים בְּבֵית דִּין:

פרק י - משנה ג

הָיוּ שֵׁם נְכָסִים בְּרֵאוּי, אִינּוֹן כְּבִמְחֻזָּק. רַבִּי שְׂמַעוֹן אוֹמֵר, אֶפְלוּ יֵשׁ שֵׁם נְכָסִים שְׂאִין לָהֶם אַחֲרָיוֹת, אִינּוֹ כְּלוּם, עַד שְׂיִהְיוּ שֵׁם נְכָסִים שְׂיֵשׁ לָהֶן אַחֲרָיוֹת **[ג]** יוֹתֵר עַל שְׁתֵּי הַכְּתִיבוֹת דִּינָר:

פרק י - משנה ד

מי שְׁהִיָּה נְשׁוּי שְׁלֹשׁ נָשִׁים וּמֵת, כְּתִיבֵתָהּ שֶׁל זו מְנָה וְשֶׁל זוּ מְאֵתִים וְשֶׁל זוּ שְׁלֹשׁ מְאוֹת וְאִין שֵׁם אֶלֶּא מְנָה, חוֹלְקוֹת בְּשׂוּהָ. הָיוּ שֵׁם מְאֵתִים, שֶׁל מְנָה נוֹטְלֵת חֲמִשִּׁים, שֶׁל מְאֵתִים וְשֶׁל שְׁלֹשׁ מְאוֹת, שְׁלֹשָׁה שְׁלֹשָׁה שֶׁל זָהָב. הָיוּ שֵׁם שְׁלֹשׁ מְאוֹת, שֶׁל מְנָה נוֹטְלֵת חֲמִשִּׁים, וְשֶׁל מְאֵתִים, מְנָה, וְשֶׁל שְׁלֹשׁ מְאוֹת, שְׁשָׁה שֶׁל זָהָב. וְכֹן שְׁלֹשָׁה **[ט]** שְׁהֵטִילוּ לְכִיס, פָּחַתוּ אוֹ הוֹתִירוּ, כָּךְ הֵן:

פרק י - משנה ה

מי שְהָיָה נָשׁוּי אַרְבַּע נָשִׁים [י] וּמֵת, הָרֵאשׁוֹנָה קוֹדֶמֶת לַשְּׁנִיָּה, וְשְׁנִיָּה לַשְּׁלִישִׁית, וְשְׁלִישִׁית לַרְבִּיעִית. הָרֵאשׁוֹנָה נִשְׁבַּעַת לַשְּׁנִיָּה, וְשְׁנִיָּה לַשְּׁלִישִׁית, וְשְׁלִישִׁית לַרְבִּיעִית, וְהָרְבִּיעִית נִפְרַעַת שְׁלֹא בְּשָׁבוּעָה. בֶּן נָנֶס אֹמֵר, וְכִי מִפְּנֵי שֶׁהִיא אַחֲרוֹנָה נִשְׁכָּרֶת, אָף הִיא לֹא תִפְרַע אֶלָּא בְּשָׁבוּעָה. הָיוּ יוֹצְאוֹת כָּלֵן בַּיּוֹם אֶחָד [יד], כָּל הַקּוֹדֶמֶת לַחֲבֵרָתָהּ אֶפְלוּ שְׁעָה אַחַת, זָכְתָה. וְכֵן הָיוּ כּוֹתְבִין בִּירוּשָׁלַיִם שְׁעוֹת. הָיוּ כָּלֵן יוֹצְאוֹת בְּשְׁעָה אַחַת וְאִין שָׁם אֶלָּא מְנָה [טו], חוֹלְקוֹת בְּשָׁוָה:

פרק י - משנה ו

מי שְהָיָה נָשׁוּי שְׁתֵּי נָשִׁים, וּמָכַר אֶת שְׂדֵהוּ, וְכָתְבָהּ רֵאשׁוֹנָה לְלוֹקַח דִּין וּדְבָרִים אִין לִי עֵמֶד, הַשְּׁנִיָּה מוֹצִיָּאָה מִהַלּוֹקַח, וְרֵאשׁוֹנָה מִן הַשְּׁנִיָּה, וְהַלּוֹקַח מִן הָרֵאשׁוֹנָה, וְחוֹזְרוֹת חֲלִילָה עַד שֶׁיַּעֲשׂוּ פְּשָׁרָה בֵּינֵיהֶם. וְכֵן בַּעַל חוֹב [יח]. וְכֵן אִשָּׁה בַעֲלָת חוֹב:

פרק יא

פרק יא - משנה א

אֲלַמְנָה נְזוּנָת מִנְכָסֵי יְתוּמִים, מַעֲשֵׂה [ב] יְדִיָּה שְׁלָהוּ, וְאִין חֵיבִין בְּקַבּוּרָתָהּ [ג]. יוֹרְשִׁיהָ, יוֹרְשֵׁי כְּתֻבָּתָהּ, חֵיבִין בְּקַבּוּרָתָהּ:

פרק יא - משנה ב

אלמנה, בין מן הארוסין בין מן הנשואין, מוכרת שלא בבית דין. רבי שמעון אומר, מן הנשואין, מוכרת שלא בבית דין. מן הארוסין, לא תמכר אלא בבית דין, מפני שאין לה מזונות, וכל שאין לה מזונות, לא תמכר אלא בבית דין:

פרק יא - משנה ג

מכרה כתבתה או מקצתה, משכנה כתבתה או מקצתה, נתנה כתבתה לאחר (ה) או מקצתה, לא תמכר את השאר אלא בבית דין. וחכמים אומרים, מוכרת היא אפלו ארבעה וחמשה פעמים, ומוכרת למזונות שלא בבית דין (ו), וכותבת, למזונות מכתתי (ז). וגרושה לא תמכר אלא בבית דין:

פרק יא - משנה ד

אלמנה שהיתה כתבתה מאתים ומכרה שונה (ח) מנה במאתים או שונה מאתים במנה, נתקבלה כתבתה. היתה כתבתה מנה ומכרה שונה מנה ודינר (י) במנה, מכרה בטל. אפלו היא אומרת אחזיר את הדינר ליורשין, מכרה בטל. רבן שמעון בן גמליאל אומר, לעולם מכרה קים עד שתהא שם כדי שתשיר בשדה בת תשעה קבים, ובגנה בת חצי קב, וכדברי רבי עקיבא (יב) בית רבע. היתה כתבתה ארבע מאות (יג) זוז, ומכרה לזה במנה ולזה במנה ולאחרון יפה מנה ודינר במנה, של אחרון בטל ושל פלן מכרן קים:

פרק יא - משנה ה

שום **יד** הדינין שפחתו שתות **טו** או הוסיפו שתות, מכרן בטל **טז**. רבן שמעון בן גמליאל אומר, מכרן קים **יז**. אם כן מה פח בית דין יפה. אבל אם עשו אגרת **יח** בקרת, אפלו מכרו שוה מנה במאתים **יט**, או שוה מאתים במנה, מכרן קים:

פרק יא - משנה ו

הממאנת, השנייה **כ**, והאילונית, אין להם כתבה ולא פרות, ולא מזונות, ולא בלאות. ואם מתחלה נשאה לשם אילונית, יש לה כתבה **כו**. אלמנה לכהן גדול **כז**, גרושה וחלוצה לכהן הדיוט, ממזרת ונתינה לישראל, בת ישראל לנתין ולממזר, יש להו כתבה:

פרק יב

פרק יב - משנה א

הנושא את האשה ופסקה עמו כדי שיזון את בתה חמש שנים **ב**, חיב לזונה חמש שנים. נשאת לאחר **ג** ופסקה עמו כדי שיזון את בתה חמש שנים, חיב לזונה חמש שנים. לא יאמר הראשון לכשתבא אצלי אזונה, אלא מוליד לה מזונותיה למקום אמה. וכן לא יאמרו שניהם הרי אנו זנין אותה כאחד, אלא אחד זנה ואחד נותן לה דמי מזונות:

פרק יב - משנה ב

נשאת, הבעל **[ד]** נותן לה מזונות והן **[ה]** נותנין לה דמי מזונות. מתו **[ו]**, בנותיהן נזונות מנכסים בני חורין והיא נזונת מנכסים משעבדים, מפני שהיא כבעלת חוב **[ז]**. הפקחים היו כותבים, על מנת שאזון את ביתך חמש שנים כל זמן שאת עמי:

פרק יב - משנה ג

אלמנה שאמרה אי אפשי לזוז מבית בעלי, אין היורשין יכולין לומר לה לכי לבית אביך ואנו זנין אותך, אלא זנין אותה בבית בעלה ונותנין לה מדור לפי כבודה. אמרה אי אפשי לזוז מבית אבא, יכולים היורשים לומר לה, אם את אצלנו יש לך מזונות, ואם אין את אצלנו אין לך **[יא]** מזונות. אם היתה טוענת מפני שהיא ילדה והן ילדים, זנין אותה והיא בבית אביה:

פרק יב - משנה ד

כל זמן שהיא בבית אביה, גובה כתבתה לעולם. כל זמן שהיא בבית בעלה, גובה כתבתה עד עשרים וחמש שנים, שיש בעשרים וחמש שנים שתעשה טובה כנגד כתבתה, דברי רבי מאיר שאמר משום רבן שמעון בן גמליאל. וחכמים אומרים, כל זמן שהיא בבית בעלה, גובה כתבתה לעולם. כל זמן שהיא בבית אביה, גובה כתבתה עד עשרים וחמש שנים **[יג]**. מתה, יורשיה מזכירין **[יד]** כתבתה עד עשרים וחמש שנים:

פרק יג

פרק יג - משנה א

שְׁנֵי דִּינֵי גְזֵרוֹת הָיוּ בִירוּשָׁלַיִם, אֲדָמוֹן וְחָנוּן בֶּן אֲבִישָׁלוֹם. חָנוּן אָמַר שְׁנֵי דְבָרִים, אֲדָמוֹן אָמַר שְׁבָעָה. מִי שֶׁהִלֵּךְ לְמַדִּינַת הַיָּם וְאִשְׁתּוֹ תּוֹבַעַת מְזוֹנוֹת, חָנוּן אָמַר, תִּשְׁבַּע בְּסוֹף וְלֹא תִשְׁבַּע בְּתַחֲלָה. נִחְלְקוּ עָלָיו בְּנֵי כְהֻנִּים גְּדוֹלִים וְאָמְרוּ, תִּשְׁבַּע בְּתַחֲלָה וּבְסוֹף. אָמַר רַבִּי דוֹסָא בֶּן הֶרְפִּינְס כְּדַבְּרֵיהֶם. אָמַר רַבּוֹ יוֹחָנָן בֶּן זַפְאִי, יָפָה אָמַר חָנוּן, לֹא תִשְׁבַּע אֶלָּא בְּסוֹף:

פרק יג - משנה ב

מִי שֶׁהִלֵּךְ לְמַדִּינַת הַיָּם וְעָמַד אֶחָד וּפְרָנֵס אֶת אִשְׁתּוֹ, חָנוּן אָמַר, אֶבֶד [ג] אֶת מְעוֹתָיו. נִחְלְקוּ עָלָיו בְּנֵי כְהֻנִּים גְּדוֹלִים וְאָמְרוּ, יִשְׁבַּע כַּמָּה הוֹצִיא וַיִּטַּל. אָמַר רַבִּי דוֹסָא בֶּן הֶרְפִּינְס כְּדַבְּרֵיהֶם. אָמַר רַבּוֹ יוֹחָנָן בֶּן זַפְאִי, יָפָה אָמַר חָנוּן, הֵנִיחַ מְעוֹתָיו עַל קָרוֹן הַחֲבִי [ד]:

פרק יג - משנה ג

אֲדָמוֹן אָמַר שְׁבָעָה. מִי שֶׁמָּת וְהֵנִיחַ בָּנִים וּבָנוֹת, בְּזִמְן שֶׁהִנְכָּסִים מְרַבִּין, הַבָּנִים יוֹרְשִׁים [ה] וְהַבָּנוֹת נְזוֹנוֹת. וּבְנִכָּסִים מְעֻטִּים, הַבָּנוֹת יִזְוֹנוּ וְהַבָּנִים יִחָזְרוּ עַל הַפְּתָחִים. אֲדָמוֹן אָמַר, בְּשָׁבִיל שְׂאֵנֵי זָכָר הַפְּסָדְתִּי. אָמַר רַבּוֹן גְּמְלִיאֵל, רוּאָה אֲנִי אֶת דְּבָרֵי אֲדָמוֹן:

פרק יג - משנה ד

הַטּוֹעֵן אֶת חֵבְרוֹ כִּדֵּי שְׁמֹן, וְהוֹדָה בְּקִנְיָנִים [ו], אֲדָמוֹן אָמַר, הוֹאִיל וְהוֹדָה בְּמִקְצַת הַטְּעָנָה, יִשְׁבַּע. וְנִחְכְּמִים אֹמְרִים, אֵין זוֹ הוֹדָאָה מִמֵּין

הַטְעָנָה. אָמַר רַבֵּן גַּמְלִיאֵל, רוּאָה אֲנִי אֶת דְּבָרֵי אֲדָמוֹן:

פרק יג - משנה ה

הַפּוֹסֵק מְעוֹת לַחֲתָנוּ וּפָשַׁט לוֹ אֶת הָרֶגֶל, תֵּשֵׁב עַד שְׂיִלְבִּין רֵאשָׁה. אֲדָמוֹן אֹמֵר, יְכוּלָה הִיא שְׂתֵאמֵר, אֱלוֹ אֲנִי פְסִקְתִּי לְעַצְמִי, אֵשֵׁב עַד שְׂיִלְבִּין רֵאשִׁי. עֲכָשְׂיוּ שְׂאֵבָא פְסִק עָלַי, מָה אֲנִי יְכוּלָה לַעֲשׂוֹת, אוֹ כֵּנֶס אוֹ פִטֵּר. אָמַר רַבֵּן גַּמְלִיאֵל, רוּאָה אֲנִי אֶת דְּבָרֵי אֲדָמוֹן:

פרק יג - משנה ו

הַעוֹרֵר עַל הַשְּׂדָה וְהוּא חֲתוּם עָלֶיהָ בְּעַד, אֲדָמוֹן אֹמֵר, יְכוּל הוּא שְׂיֵאמֵר, הַשְּׂנִי נִחַ לִי וְהִרְאִשׁוֹן קָשָׁה הִימְנוּ. וְחֲכָמִים אֹמְרִים, אֲבָד אֶת זְכוּתוֹ [יב]. עֲשָׂאָה סִימָן לְאַחַר [יג], אֲבָד אֶת זְכוּתוֹ:

פרק יג - משנה ז

מִי שֶׁהִלֵּךְ לַמְדִינַת הַיָּם וְאֲבָדָה דְרָךְ שְׂדֵהוּ, אֲדָמוֹן אֹמֵר, יֵלֵךְ בְּקֶצֶרָה. וְחֲכָמִים אֹמְרִים, יִקְנֶה לוֹ דְרָךְ בְּמֵאָה מָנָה, אוֹ יִפְרַח בְּאֹוִיר:

פרק יג - משנה ח

הַמוֹצִיא שֶׁטֶר חוֹב עַל חֲבֵרוֹ, וְהִלָּה הוֹצִיא שְׂמֹכֵר לוֹ אֶת הַשְּׂדָה, אֲדָמוֹן אֹמֵר, יְכוּל הוּא שְׂיֵאמֵר, אֱלוֹ הִיטִיתִי חַיֵּב לָךְ, הִיָּה לָךְ לְהַפְרֵעַ אֶת שְׂלָךְ כְּשֶׁמְכַרְתָּ לִּי אֶת הַשְּׂדָה. וְחֲכָמִים אֹמְרִים, זֶה הִיָּה פְקֻחַ שְׂמֹכֵר לוֹ אֶת

הקרקע, מפני שהוא יכול למשכנו:

פרק יג - משנה ט

שנים שהוציאו שטר חוב זה על זה [יז], אדמון אומר, אלו הייתי חייב לך, כיצד אתה לזה ממני. וחקמים אומרים, זה גובה שטר חובו וזה גובה שטר חובו:

פרק יג - משנה י

שלש ארצות [יח] לנשואין, יהודה, ועבר הירדן, והגליל. אין מוציאין מעיר לעיר ומכרד לכרד. אבל באותה הארץ, מוציאין מעיר לעיר ומכרד לכרד, אבל לא מעיר לכרד ולא מכרד לעיר. מוציאין מנה הרעה לנה היפה, אבל לא מנה היפה לנה הרעה. רבן שמעון בן גמליאל אומר, אף לא מנה רעה לנה יפה, מפני שהנה היפה בודק:

פרק יג - משנה יא

הכל מעליו לארץ ישראל, ואין הכל מוציאין. הכל מעליו לירושלים, ואין הכל [כ] מוציאין, אחד האנשים ואחד הנשים (ואחד עבדים). נשא אשה בארץ ישראל וגרשה בארץ ישראל, נותן לה ממעות ארץ ישראל [כא]. נשא אשה בארץ ישראל וגרשה בקפוטקיא [כב], נותן לה ממעות ארץ ישראל. נשא אשה בקפוטקיא וגרשה בארץ ישראל, נותן לה ממעות ארץ ישראל. רבן שמעון בן גמליאל אומר, נותן לה ממעות קפוטקיא. נשא [כד] אשה בקפוטקיא וגרשה בקפוטקיא, נותן לה ממעות קפוטקיא: